

[Glistrup.]

Der er, som finansministeren nævnte, 3 hovedpunkter. Det første vedrører restskatter på under 2.000 kr.; hvis f.eks. en mand skal betale 1.500 kr. i restskat, fordi han har tjent lidt mere i 1976, end man havde anslået ved hans forskudsregistrering, vil man, i stedet for at han som nu skal betale det i 6 rater à 250 kr., regulere på hans trækprocent for 1978. Jeg skal love hr. Grünbaum, at skatterådgivere og skattemyndigheder ud over landet vil få problemer, når de skal forklare manden, hvorfor hans trækprocent pludselig er blevet forhøjet med 1 eller 2, eller hvad det kan føre til i det yderste tilfælde, for de må svare: jo, det er, fordi vi har samtidigsskat, og fordi du i januar 1976 havde et stykke ekstraarbejde, som gav dig en eller anden indtægt, hvilket medfører, at når vi nu skal til at lave den fjerde ændring i 1978 på dit forskudsregistreringsgrundlag, skal vi stadig indregne disse 1.500 kr., når vi skal finde frem til, hvordan trækgrundlaget skal være fremover. Det er absolut noget af det, der er med til en sund nedbrydning af enhver tillid til kildeskattesystemet, og kun ud fra den synsvinkel kan lovforslaget bifaldes. For som finansministeren sagde: det løser hverken det ene eller det andet problem, pengene skal betales, og det er vældig ubehageligt, når de skal betales, hvad enten det er i vinteren 1977-78 med 250 kr. pr. gang, eller det er i form af, at han hele vejen igennem 1978 får forøget sit trækgrundlag.

Det andet hovedpunkt, hvorpå der skal ske en ændring efter lovforslaget, vedrører medhjælpende hustruer. Her er situationen den, at medhjælpende hustruer utvivlsonst behandles alt for skrap efter gældende ret, simpelt hen fordi man har været så overforsigtig i skatteadministrationen, at man i kildeskattelovens § 37 A har stillet den ene betingelse efter den anden for opnåelse af status som medhjælpende hustru for at beskære de fordele, medhjælpende hustruer skal have.

Vi er i allerhøjeste grad stemt for, at der skal ske en liberalisering, men vi mener, at det er en alt, alt for kort vej, hr. Grünbaum går. Han går i den rigtige retning, men han går med en alt for langsom sneglefart. Hvis man endelig skal til at røre ved § 37 A, 3. stk. — det er det om disse 2.400 kr. — skal man

simpelt hen afskaffe det som værende en af de overbroderede betingelser. Men allerhelst går vi så langt — og vi håber, vi har tilslutning til det i det nuværende folketing — at vi simpelt hen siger, at i de tilfælde, hvor skattemyndighederne finder det godtgjort, at både mand og hustru har anvendt en væsentlig del af deres arbejdskraft i årets løb i den samme virksomhed, sker der ved de pågældende ægtefællers beskatning en 50 pct. splitting, således at et sådant ægtepars samlede skattepligtige indkomst deles i to. Dermed har vi endeligt løst de medhjælpende hustruers beskatningsmæssige problemer på den eneste saglige og også kvindepropagandistisk forsvarlige måde, når man skal opretholde et indkomstskattesystem i det hele taget.

Endelig er det tredje hovedelement spørgsmålet om personfradrag, og er der noget enkelt politisk spørgsmål i Danmark, der interesserer fremskridtspartiet, så er det problemet om personfradraget. Vi mener, det så givet er det centrale spørgsmål for hele beskatningen at få disse personfradrag jaget i vejret.

Derimod er vi ikke så sikre på, at hr. Grünbaum rammer rigtigt ved yderligere at udbygge disse særordninger med personfradrag for nogle mennesker, her pensionistgruppen. Forholdet er det, at det selvfølgelig er vældig ubehageligt med det skattetryk, vi har, for folk, der øger deres indtægt fra 18.000 kr. til 19.000 kr., men det gælder, hvad enten de er pensionister eller ikke pensionister, og derfor bør alle de kræfter, vi har til at lette på dette felt, bruges på i bred almindelighed at forhøje det almindelige personfradrag, ikke på at øge forskelsbehandlingen ved at øge personfradragene for nogle enkelte befolkningsgrupper, heller ikke pensionisterne.

Når der er særlige spørgsmål for pensionisterne i denne forbindelse, skyldes det ikke, at pensionisterne har særlige livsforhold, men at vi har denne håbløse sociale pensionslovgivning, som nedtrapper de sociale pensioner inden for et bredt interval, i takt med at man forøger indkomsten, og det er de nedtrappingsregler, man skal have fat på og have afskaffet. Det er ikke via skatte-lovgivningen, vi skal ændre. Pensionister skal ikke have nedslag i deres pension, fordi de tjener ekstra, men når de tjener ekstra,